

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Ing. Silvií Svobodovou v právní věci

žalobce: **Ch. P. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2026, č. j. CPR-6552-3/ČJ-2026-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 2. 4. 2026 u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2026, č. j. CPR-6552-3/ČJ-2026-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 1. 2026, č. j. KRPA-9438-16/ČJ-2026-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“) s tím, že její počátek se v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví ode dne, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Zároveň byla stanovena doba k vycestování z území Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a shrnul nosné důvody prvostupňového rozhodnutí.
4. Jelikož žalobcem podané odvolání neobsahovalo žádné konkrétní odvolací námítky, žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu stanoveném § 89 odst. 2 správního řádu, tj. posoudil toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy; k přezkumu správnosti prvostupňového rozhodnutí, kterou se odvolací orgán zabývá jen v rozsahu uplatněných odvolacích námitek, žalovaný uvedl, že žádné vady ani důvody veřejného zájmu, jež by vyžadovaly zásah do prvostupňového rozhodnutí, neshledal.
5. Po posouzení shromážděného spisového materiálu žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a zcela jednoznačných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Skutkový stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností a v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce od 10. 9. 2025 do svého zajištění na území ČR dne 6. 1. 2026 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, čímž porušil povinnost uvedenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt); proto je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zcela odpovídající. Žalovaný připomněl, že přiměřenost zásahu byla posouzena v intencích § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by vydání rozhodnutí činily nepřiměřeným. Rovněž nebyly shledány ani žádné důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování byla stanovena v zákonném rozpětí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů. Doba zákazu vstupu na území Evropské unie a smluvních států byla taktéž stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na nutnost zachování proporcionality rozhodnutí v délce 2 let, ačkoli při naplnění skutkové podstaty vymezené § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit až na 5 let.

6. Žalovaný proto vyhodnotil prvostupňové rozhodnutí jako zákonné, přezkoumatelné a přiměřené s tím, že procesní práva žalobce byla v řízení šetřena a byla mu poskytnuta potřebná součinnost.
7. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 3. 2026.

III. Žaloba

8. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil podanou žalobu, v níž uplatnil tři žalobní námitky.
9. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítl, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeně přísné. Vzhledem k tomu, že se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval, měla mu být uložena toliko povinnost opustit území ČR.
10. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítl, že z napadeného rozhodnutí nevyplyvá přezkoumatelný závěr, proč byla žalobci uložena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, právě v trvání 2 let. Žalovaný sice dle žalobce obecně popisuje, proč byl uložen zákaz vstupu na území v této délce, ale neobjasňuje, v čem se situace žalobce liší od cizince, kterému by bylo možno uložit opatření kratší, například v délce jen 6 měsíců, případně delší.
11. Žalobce současně namítl, že žalovaný se nezabýval požadavkem § 2 odst. 4 správního řádu, tedy povinností rozhodovat skutkově shodné nebo podobné případy tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Je povinností správního orgánu se ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádat i s rozhodovací praxí ve shodných nebo podobných případech, což žalovaný neučinil. Pouhý všeobecný odkaz na rozhodovací praxi neumožňuje žalobci ověřit, zda délka vyhoštění skutečně této praxi odpovídá.
12. Žalobce rovněž namítl, že jako přítěžující okolnost, která se projevila v délce vyhoštění, byl zohledněn i nesprávný závěr, že žalobce věděl o neoprávněnosti svého pobytu na území. Žalobce uvedl, že o zrušení svého povolení k pobytu v M. nevěděl a nebyl si proto vědom ani toho, že se na území ČR nachází neoprávněně.
13. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce namítl nezákonné určení počátku běhu doby zákazu vstupu. Správní orgán I. stupně stanovil počátek této doby ode dne vycestování žalobce z území Evropské unie a smluvních států, přestože § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu takovou pravomoc nesvěřuje. Neexistuje ani zvláštní úprava stanovující takový počátek běhu doby. Za této situace je třeba vycházet z toho, že doba zákazu vstupu počíná běžet dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, což implicitně vyplývá rovněž z konstrukce § 118 odst. 4 téhož zákona.

IV. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.
15. Žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, nichž je zřejmé, že v rámci vedeného řízení žalovaný nezjistil žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost.
16. Žalovaný dále připomněl, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně žalobcem odůvodněno, žalovaný proto ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu vycházel z toho, že žalobce se domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
19. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
20. Dne 6. 1. 2026 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, předložil platný cestovní doklad, v němž bylo vylepené již neplatné m. vízum, dále předložil m. povolení k pobytu s dobou platnosti od 4. 4. 2025 do 31. 12. 2025; jiné doklady, které by jej opravňovaly k pobytu na území ČR, nepředložil. Žalobce byl zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
21. Při výslechu dne 6. 1. 2026 žalobce za přítomnosti tlumočnicka do vietnamského jazyka sdělil své jméno, příjmení a datum narození, dále uvedl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 24. 4. 2025, a to letecky do M., kde měl platné povolení k pobytu. V M. pobýval do září 2025, následně přicestoval do ČR, do Prahy za prací. O tom, že mu skončilo m. povolení k pobytu, nevěděl. Doručovací adresu v ČR nemá, nyní již si je vědom toho, že v ČR pobývá neoprávněně. Ve Vietnamu vlastní rodinný dům, kam se rád vrátí za svou rodinou (manželka a X děti). Peníze na vycestování má. Vycestuje dobrovolně, Vietnam je pro něj bezpečná země, žádnou překážku ve vycestování nemá. V ČR nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné vazby ani aktivity, žádné závazky či osobu, s níž by sdílel společnou domácnost.
22. K žádosti Policie ČR m. orgány potvrdily, že žalobce disponoval povolením k pobytu původně platným do 31. 12. 2025, které bylo ze strany m. orgánů zrušeno ke dni 9. 9. 2025; v současné době žalobce není držitelem žádného pobytového oprávnění v M.
23. Dne 6. 1. 2026 byla žalobci dána možnost seznámit se se spisovým materiálem, které využil, dalšího doplnění nežádal.
24. Následovalo vydání prvostupňového rozhodnutí, proti kterému podal žalobce včasné, avšak blanketní odvolání. Odvolací důvody žalobce nedoplnil ani po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků podání.
25. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
26. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské*

unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

27. Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.*
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
29. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
31. Soud o věci uvažil následovně.
32. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeně přísné, neboť žalobce se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval.
33. Městský soud k této otázce poukazuje na závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS), který např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, a dále např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). Správní orgán tedy nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li naplněny zákonné podmínky pro vyhoštění. Okolnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, nepředstavuje zákonem

předvídaný důvod, pro který by bylo možné aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců vyloučit.

34. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců přitom byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak jeho závěry aproboval. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správními orgány tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
35. Správní orgány zohlednily, že žalobce je ženatý, má manželku a X dětí, jeho rodina žije ve Vietnamu, v ČR naopak nemá nikoho z příbuzných či blízkých. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, rovněž není rodinným příslušníkem občana EU. Na území ČR nevlastní žádný majetek ani zde nemá žádné kulturní, společenské či ekonomické vazby. Žalobce nemá překážku vycestování do domovské země, která je pro něj bezpečná, prostředky na vycestování má, vycestuje dobrovolně. Žalobce je zdravý, schopný cestovat, v tom mu nebrání ani věk.
36. Jelikož podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byly v daném případě splněny, správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neshledal. Skutečnost, že žalobce se správními orgány podle svých slov spolupracoval, rozhodně nezakládá důvod k tomu, aby správní orgány v případě žalobce pouze uložily povinnost k opuštění území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
37. První žalobní námitka není důvodná.
38. Ke *druhému žalobnímu bodu* soud předesílá, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.

39. Soud však žádné pochybení, které by bylo možno hodnotit jako vadu nepřezkoumatelnosti, v napadeném rozhodnutí neshledal. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden, jakými skutečnostmi se zabýval, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností své závěry učinil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému (viz nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43).
40. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisejí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
41. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl důvody pro udělení zákazu vstupu na území v délce 2 let, přičemž podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo možno uložit žalobci správní vyhoštění až na dobu 5 let.
42. Soud má za prokázané, že žalobce skutečně od 10. 9. 2025 do svého zajištění na území ČR dne 6. 1. 2026 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, čímž porušil povinnost uvedenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt). Při pobytové kontrole dne 6. 1. 2026 sám žalobce předložil policejnímu orgánu cestovní doklad, v němž bylo vylepené již neplatné m. vízum, a dále předložil m. povolení k pobytu s dobou platnosti od 4. 4. 2025 do 31. 12. 2025. Žalobce si proto musel být jednoznačně vědom, že doklady, kterými disponoval, jej k pobytu na území ČR v době pobytové kontroly rozhodně neopravňovaly. Pokud žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že o skončení platnosti m. povolení k pobytu nevěděl, jedná se toliko o ničím nepodložené tvrzení žalobce, které je v rozporu s obsahem spisového materiálu.
43. Nutno vzít rovněž v úvahu, že žalobce v ČR pobýval bez platného pobytového povolení až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila. Bez této kontroly by zjevně v nelegálním pobytu pokračoval, tím spíše, pokud vědomost o skončení platnosti pobytového oprávnění v M. negoval.

44. K žádosti Policie ČR m. orgány potvrdily, že žalobce disponoval povolením k pobytu původně platným do 31. 12. 2025, které bylo ze strany m. orgánů zrušeno ke dni 9. 9. 2025. Bylo věcí žalobce, aby se o stav svého pobytového oprávnění v M. sám aktivně zajímal, tím spíše, pokud do protokolu o výsledku uvedl, že v září 2025 přicestoval z M. do ČR za prací a v M. (ani jinde) nebyl a není kontaktní.
45. Soud zdůrazňuje, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě, za této situace je zřejmé, že žalovaný mohl závěry správního orgánu I. stupně přezkoumat pouze v obecné rovině, žádné konkrétní námitky k délce zákazu pobytu nebyly žalobcem tvrzeny.
46. Soud považuje odůvodnění délky zákazu pobytu ze strany správních orgánů za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Povinností správních orgánů není v odůvodnění rozhodnutí vysvětlovat, za jakých okolností by uložily zákaz pobytu v délce šest měsíců či jednoho roku či naopak v délce přesahující dva roky; posuzují jen případ žalobce a okolnosti jeho případu.
47. Přisvědčit nelze žalobci ani v tom, že žalovaný měl do své úvahy zahrnout komparaci s rozhodovací praxí ve shodných nebo obdobných případech. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu stanoví, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Citované ustanovení neukládá správnímu orgánu povinnost v každém posuzovaném případě uvádět výčet konkrétních rozhodnutí ve shodných či obdobných věcech. Správní orgán je podle uvedeného ustanovení především povinen při svém rozhodování chránit veřejný zájem a současně rozhodnout tak, aby přijaté řešení odpovídalo individuálním (tj. jedinečným) okolnostem posuzovaného případu. I když je správní orgán povinen postupovat v obdobných případech tak, aby se zásadně neodchyloval od své dosavadní praxe, neznamená to bez dalšího, že je povinen tuto předchozí praxi v odůvodnění svého rozhodnutí detailně analyzovat a porovnávat ji s aktuálním rozhodnutím. Nutno též podotknout, že ne vždy je možno nalézt v rozhodovací praxi typově podobné či dokonce shodné případy, a to zejména s ohledem na to, že do hodnocení každého případu vstupuje celá řada proměnných ve formě odlišných skutkových okolností a z toho plynoucích jiných závěrů o míře a intenzitě polehčujících a přitěžujících okolností. Za potřebné soud považuje zopakovat i to, že žalobce v blanketním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody, tedy ani v obecné rovině nenamítal porušení zásady legitimního očekávání, resp. se nedomáhal toho, aby správní orgán své rozhodnutí konfrontoval se svou předchozí rozhodovací praxí. Žalovaný proto i z tohoto důvodu neměl povinnost vypořádat se s rozhodovací praxí ve shodných nebo podobných případech.
48. Soud dodává, že ze správního spisu, tvrzení žalobce ani z poznatků soudu z úřední činnosti nic nenasvědčuje tomu, že by se případ žalobce vymykal způsobu rozhodování v případech skutkově obdobných.
49. Druhá žalobní námitka není důvodná.
50. Soud konečně nevěšel ani na *třetí žalobní námitku*, v níž žalobce namítal nezákonné určení počátku běhu doby zákazu vstupu na území.

51. K vymezení počátku běhu doby zákazu vstupu na území rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, potvrdil, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřil správním orgánům pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.
52. Tato právní úprava byla do zákona o pobytu cizinců vtělena novelou č. 428/2005 Sb. účinnou od 24. 11. 2005. NSS dále poznamenal, že zákonodárci se nabízela řada možností, jak počátek doby zákazu vstupu na území určit, například bylo možné tento počátek vázat na právní moc, účinnost, vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo dokonce, co by se z hlediska účelu institutu správního vyhoštění jevílo jako nejracionálnější, odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území. Zákonodárce nic z toho neučinil, přičemž z důvodové zprávy k zákonu č. 428/2005 Sb. lze dovodit, že zákonodárce zamýšlel předmětnou novelou umožnit správnímu orgánu, aby stanovil nejen celkovou délku zákazu pobytu na území, ale počátek této doby stanovil vždy individuálně s ohledem na okolnosti dané věci v každém rozhodnutí o správním vyhoštění.
53. Smyslem právní úpravy, která byla s účinností ke dni 1. 1. 2012 zakotvena v § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pak není to, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, začne vždy běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, jak se mylně domnívá žalobce. Podle tohoto ustanovení se doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území Evropské unie a smluvních států. Tento účinek tedy podle této právní úpravy nastává ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit. Ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tak dopadá na případy, kdy dojde k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, například proto, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. To však nic nemění na tom, že správní orgán je oprávněn stanovit počátek doby zákazu vstupu na území tak, aby tato doba odpovídajícím způsobem navazovala na lhůtu pro vycestování cizince a tak, aby plynutí této doby nebylo bezdůvodně odkládáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 7. 2013 č. j. 9 As 131/2011-63).
54. Správní orgány v projednávaném případě stanovily počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, ode dne, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, přičemž soud takové řešení považuje za souladné se zákonem.
55. Jak bylo shora vyloženo, Nejvyšší správní soud k této variantě v odkazovaném usnesení č. j. 1 As 106/2010-83 konstatoval, že z hlediska účelu institutu správního vyhoštění se jeví jako nejracionálnější odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území ČR (území Evropské unie a smluvních států). V souladu s tím je v daném případě počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup, stanoven okamžikem, kdy žalobce z území Evropské unie a smluvních států skutečně vycestuje, neboť předpokladem pro její plynutí je stav, kdy se již žalobce na daném území nenachází.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2026

Mgr. Ing. Silvie Svobodová v. r.
samosoudkyně